

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. ve věci

žalobkyně: X
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 1. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne X č. j. X, rozhodl Úřad práce ČR - krajská pobočka v Liberci (dále jen „úřad práce“) poskytnout žalobkyni dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 2 177 Kč od 1. 10. 2019 do 30. 6. 2020. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrdil napadeným rozhodnutím.
2. Úřad práce i žalovaný shodně uvedli, že výše příspěvku na bydlení se počítá tak, že se sečtou celkové rozhodné příjmy rodiny za rozhodné období (v případě žalobkyně 3. čtvrtletí 2019). Z celkem sečtených všech příjmů v rodině se učiní průměr na měsíc a ten se vynásobí zákoným koeficientem 0,30 (v případě žalobkyně $8\,312 \text{ Kč} \times 0,30 = 2\,493,60 \text{ Kč}$). Tato výše (2 493,60 Kč) se porovná s výší průměru nákladů za rozhodné období 3. čtvrtletí 2019 (v případě žalobkyně 5 488 Kč) a vyhodnotí se nárok na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Dle § 27 se stanoví výše příspěvku na bydlení za kalendářní měsíc tak, že činí rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30. Pokud jsou náklady na bydlení nižší než normativní náklady na bydlení, náleží příspěvek na bydlení ve výši rozdílu mezi náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30. V případě žalobkyně jsou normativní náklady na bydlení stanoveny dle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) ve výši 4 670 Kč (pro obec Česká Lípa) dle nařízení vlády č. 320/2018 Sb. Výše příspěvku na bydlení u žalobkyně se dle § 27 zákona o státní sociální podpoře stanoví tak, že se od normativních nákladů na bydlení, které činí 4 670 Kč, odečtou příjmy vynásobené koeficientem 0,30 ($4\,670 - 8\,312 \times 0,30 = 2\,176,40 \text{ Kč}$). Výše příspěvku na bydlení s nárokem od 1. 10. 2019 proto činí 2 177 Kč. Při stanovení výše nákladů na bydlení vycházeli úřad práce i žalovaný ze srovnatelných nákladů pro byty v družstevní formě a vlastnické formě dle § 25 zákona o státní sociální podpoře.

II. Žaloba

3. Ve včasné žalobě žalobkyně s výší příspěvku na bydlení nesouhlasila. Tvrdila, že dávka byla stanovena nesprávně ve vyšší částce, než jaká jí náleží. Zdůraznila, že její celkové náklady na bydlení jsou o 70 Kč nižší, než náklady normativní, skutečné náklady na bydlení činí v jejím případě 4 600 Kč, což v žádosti o dávku doložila. Zákonná výše příspěvku na bydlení je tedy dle žalobkyně $4\,600 - 2\,493,60 = 2\,106,40 \text{ Kč}$, po zaokrouhlení nahoru na celé koruny 2 107 Kč. Žalobkyně namítala, že správní orgány pochybily, pokud postupovaly podle odst. 1, nikoli podle odst. 2 ustanovení § 27 zákona o státní sociální podpoře a dávku vypočetly z normativních nákladů, namísto skutečných o 70 Kč nižších nákladů na bydlení. Žalobkyně upozorňovala, že jí do nákladů na bydlení byla připočtena částka nájemného 2 050 Kč dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o státní sociální podpoře - maximální srovnatelné náklady. Skutečné náklady žalobkyně - nájemné dle doloženého nájemního předpisu jsou ale ve výši 1 155 Kč, tj. o 895 Kč nižší. Údaj v tabulce § 25 odst. 1 písm. b) zákona o státní sociální podpoře se dle žalobkyně používá pouze v případě zákona č. 111/2006 Sb., zákona o hmotné nouzi, při posuzování odůvodněných nákladů na

bydlení pro výpočet doplatku na bydlení. Žalobkyně proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v případě žalobkyně činí celkové příjmy za rozhodné období 3. čtvrtletí 2019 24 936 Kč, měsíční průměr činí 8 312 Kč. Součin rozhodných

příjmů a koeficientu 0,30 činí 2 493,60 Kč. Výše příspěvku na bydlení je pak rozdíl součinu rozhodných příjmů a koeficientu 0,30 a normativních nákladů na bydlení, tj. $4\,670 - 2\,493,60 = 2\,176,40$ Kč, zaokrouhleno na celé koruny nahoru 2 177 Kč. Žalobkyně se dle žalovaného mylí ve své úvaze, že dle § 27 odst. 2 se započítávají skutečně vynaložené náklady na bydlení. Náklady na bydlení se do výše příspěvku započítávají dle § 25 zákona o státní sociální podpoře, do nichž je dle odst. 1 písm. b) u vlastnických a družstevních bytů zahrnuta položka srovnatelné náklady, což je hodnota stanovená zákonem, v případě žalobkyně 2 050 Kč. Náklady na bydlení u žalobkyně zahrnují srovnatelné náklady 2 050 Kč, elektřinu 660 Kč, dodávku tepla 1 847 Kč, dodávku vody 771 Kč, provoz výtahu 54 Kč, osvětlení společných prostor 36 Kč, úklid společných prostor 70 Kč, přičemž tyto měsíční náklady byly za jednotlivé kalendářní měsíce rozhodného období stejné, celkové náklady na bydlení činí $(2\,050 \times 3 + 660 \times 3 + 1\,847 \times 3 + 771 \times 3 + 54 \times 3 + 36 \times 3 + 70 \times 3)$ 16 464 Kč. Měsíční průměr nákladů na bydlení v rozhodném období tedy činí 5 488 Kč. Vzhledem k tomu, že je tento měsíční průměr nákladů na bydlení vyšší než normativní náklady na bydlení (4 670 Kč) činí výše příspěvku na bydlení rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a součinem rozhodného příjmu koeficientu 0,3 dle § 27 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný trval na tom, že postup při výpočtu výše příspěvku na bydlení byl správný a navrhoval proto žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
6. Dávky státní pomoci, včetně příspěvku na bydlení, jsou poskytovány státem jako jisté dobrodíní pro vymezené skupiny osob. Jde o výraz sociální pomoci v souladu s právy garantovanými čl. 30 odst. 2 Listiny, podle něhož každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v rukou zákonodárce.
7. Příspěvek na bydlení je tzv. testovanou dávkou státní sociální podpory, tzn. dávkou přiznávanou a vyplácenou v závislosti na výši příjmu. Konkrétně je příspěvek na bydlení konstruován s účinností od 1. 1. 2007 (novelizace zákonem č. 112/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi) tak, že se jedná o dávku řešící situaci těch rodin, které vynakládají na úhradu nákladů na bydlení více než 30 % (v Praze 35 %) svého rozhodného příjmu (§ 24 odst. 1, § 27 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007). Zákonodárce stanovil princip výpočtu dávky tak, že nedoplácí příjemcům dávky celý

rozdíl mezi částkou skutečných nákladů na bydlení a výše uvedenou poměrnou částí rozhodného příjmu rodiny, nýbrž pracuje s tzv. normativními náklady na bydlení. Tyto částky stanovené tabulkově v závislosti na počtu osob v rodině a velikosti sídla, v němž rodina bydlí, představují určitý limit, nad nějž již stát nechce oprávněným osobám ze systému státní sociální podpory na úhradu nákladů na bydlení více přispívat.

8. V ustanovení § 24 - § 27 zákona o státní sociální podpoře jsou taxativně stanoveny podmínky, za kterých je přípustné na náklady spojené s bydlením jednotlivým oprávněným osobám přispět a v jaké výši. Žalobkyně se mylí, pokud dovozuje, že údaj v tabulce § 25 odst. 1 písm. b) zákona o státní sociální podpoře se používá pouze pro účely posuzování výpočtu doplatku na bydlení dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Náklady na bydlení se do výše příspěvku na bydlení započítávají dle § 25 zákona o státní sociální podpoře, do nichž je dle odst. 1 písm. b) u vlastnických a družstevních bytů zahrnuta položka srovnatelné náklady, což je hodnota stanovená

zákonem, v případě žalobkyně 2 050 Kč. Náklady na bydlení u žalobkyně zahrnují srovnatelné náklady 2 050 Kč, elektřinu 660 Kč, dodávku tepla 1 847 Kč, dodávku vody 771 Kč, provoz výtahu 54 Kč, osvětlení společných prostor 36 Kč, úklid společných prostor 70 Kč, přičemž tyto měsíční náklady byly za jednotlivé kalendářní měsíce rozhodného období stejné. Celkové náklady na bydlení za 3. čtvrtletí 2019 tak činí $(2\,050 \times 3 + 660 \times 3 + 1\,847 \times 3 + 771 \times 3 + 54 \times 3 + 36 \times 3 + 70 \times 3)$ 16 464 Kč a měsíční průměr nákladů na bydlení v rozhodném období je 5 488 Kč. Vzhledem k tomu, že tato částka je vyšší než normativní náklady na bydlení stanovené pro obec Česká Lípa dle nařízení vlády č. 320/2018 Sb. částkou 4 670 Kč, činí výše příspěvku na bydlení rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a součinem rozhodného příjmu koeficientu 0,3 dle § 27 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře.

9. Soud tedy uzavírá, že úřad práce ani žalovaný při vydání přezkoumávaných rozhodnutí zákon o státní sociální podpoře neporušili.

V. Závěr krajského soudu a náklady řízení

10. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
11. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, za výslovného souhlasu žalobkyně a žalovaného s takovým procesním postupem.
12. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
13. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 25. listopadu 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně